

лера, слабъ, изнемощѣлъ като призракъ. А нѣколко седмици по-късно, съ свито отъ болка сърдце, азъ научихъ, че той, боленъ сега пъкъ отъ тифъ, починалъ, изоставенъ и самотенъ, нѣкжде въ болницитѣ на Лозенградъ.

IV

Бойното поле при Кайпа

Днесъ трѣбваше да се смѣнимъ преди да се разсѣмне. Ставаме рано. Храната се донася, войниците закусватъ и скоро всичко е готово за походъ. Въ мрака, подъ тъмното звездно небе, ние се събираме край село. Идва дружинниятъ командиръ, и както всѣкога, не липсва обикновената церемонна среща. Следъ това тихо и безшумно потегляме. Предъ насъ, начело на колоната е дружинниятъ командиръ, и следъ него — знамето, което ние ще предадемъ при смѣната, за да се отнесе обратно въ село.

Едва се изкачваме на хълма и далечъ предъ насъ блѣсва прожекторъ. Горящата огнена точка е нѣкжде по-високо надъ земята, дългиятъ все повече и повече разширяващъ се снопъ отъ лъчи пада полегато надолу и цѣлата гледка тѣй напомня увисналата, едра витлеемска звезда въ таблата на старитѣ иконописци. Широкото сияние трепти, люлѣ се ту въ една, ту въ друга посока и